

Definitiva

Partitura

Cassia Casademont

"El plany de la dida"

(El darrer glop)

Chor mixte

Poesia de

Emili Guanyabens

Molt poc a poc. M: 88 = ♩

Sopranos I, II *Contralts* *Nois* *Tenors I, II* *Baritons* *Baixos*

uniss *uniss sempre*

a-dor-mi-det xu-clant el pit en-ca-ra la po-bre
a-dor-mi-det xu-clant el pit en-ca-ra el
a-dor-mi-det xu-clant en-ca-
a-dor-mi-det xu-clant en-ca-

do-nael be-sa tot plo-rant. *de rang d'or a-*
la po-bre do-nael be-sa tot plo-rant *La llum de l'al-ba*
sa tot plo-rant *La llum de l'al-ba*
ra la po-bre do-nael be-sa tot plo-rant *La llum de l'al-ba*
ra tot plo-rant

ma — ra la tes-ta ros — sa del bo-nich in-fant.

de raig d'or a-ma — ra la tes-ta ros — sa del bo-nich in-fant.

de raig d'or a-ma — ra la tes-ta del in-fant.

de raig d'or a-ma — ra la tes-ta del in-fant

Dim

rall. *Dim*

Dim

Dim

Dim

pp a-vui vin-dran fill meu

a-vui se t'en-du-rant rei del meu cor

pp a-vui vin-dran

pp a-vui vin-dran fill meu

pp a — vui vin-dran din a fli-gi — da se t'en-du-ran

pp

pp

pp

pp

Et vo-len a eiu-tat
a eiu-tat

mf Com si la di-da nos fos prou

et vo-len et vo-len a eiu-tat Com si no

et vo-len a eiu-tat Com si no

et vo-len a eiu-tat Com si no

dim: unis bo-na per guar-dà un tre-sor.

fos un tre-sor

fos prou per guar-dà un tre-sor

fos prou per guar-dà un tre-sor

Qui m'hoka-vi-a de Dir! Per queet por-

Qui m'hoka-vi-a de

Qui m'hoka-vi-a de

tes sen va cal dre que sen tis Drin gar di nês — a-vui per que de mi noet se pa —

dir va cal dre sen tis sen tis Drin gar di nês — a-vui noet se — pa —

vi a de dir que sen tis Drin gar di nês — a —

dir va cal dre sen tis Drin gar di nês — a —

re sin — da ri — a lo que tinch y en ca re mès! — y mès! —

re sin — noet se pa re sin da ri — a lo que tinch y mès! — y mès! —

vui per que de mi noet se pa re sin y en ca re mès! — y mes —

unis vui per que de mi noet se pa re sin da ri — a lo que tinch y en ca re mès! —

"El plany de la dida"

(El darrer glop)

A dormidet, xuclant el pit encare,
la pobre dona el besa tot plorant.
La llum de l'alba, de raig d'or amara
la testa rossa del bonich infant.

— Avui vindran, fill meu! — diu afligida. —
Avui se tenduran, rei del meu cor!
Et volen a ciutat! Com si la dida
no fos prou bona per guardà un tresor!...

Qui m'ho havia de dir! Perque et portessin
va caldre que sentis dringar diners,
avui perque de mi no et separessin,
daria lo que tinc... y encara més!

E. Guanyabéns,